

PsittaScene Autumn/hösten 2015
Översättning Lars Persson/Åsa Persson/Maria Rogstadius
www.parrots.org
sweden@parrots.org

Innehåll:

- 2 Från skrivbordet ...*Steve Milpacher*
- 4 Phillip Island: Framtida tillflyktsort för Norfolkparakiter
- 10 Tillbaka i Brasilien, del 2 - *Berättelser om bevarande i Sydamerika*
- 16 Hyllning till en mästare i att måla fåglar - *William Coopers arv*
- 18 En förbisedd hotspot för handel med papegojor
Norra Moluckerna, Indonesien
- 22 Parrots.org har utvecklats! *WPTs hemsida har gjorts om*
- 25 PsittaNytt
Personaluppdateringar, papegojnyheter och händelser, WPT-kontakter
- 28 Papegojor i det fria - *Praktrosellan*

FRÅN SKRIVBORDET

Under de sju år jag har arbetat för World Parrot Trust har jag ofta förundrats över den mångfald och komplexitet som finns då det gäller papegojors skyddsbehov något som väl illustreras i denna upplaga *PsittaScene* och då på platser över hela jordklotet.

Först kommer berättelsen om Phillip Island som är för den som besöker platsen ett mångfacetterat tankeväckande ställe och när du ser fotona i denna upplaga kommer du att se varför. Forskare och lokalbefolkningen uppskattar högt dess värden och som du kommer att se ha en potential i att erbjuda en ny tillflyktsort för sällsynta papegojor som kämpat emot människornas habitatförstörelse. Människor har historiskt huggit ned träd men det finns tecken på förändring. Fickor

med vegetation har överlevt och sprider sig över ön. Den naturliga världens överlevnadsförmåga är faktiskt överväldigande och det är i viss mån lugnande att människor ibland har kapacitet att reparera skador.

I nästa avsnitt, nämligen del två i Evet Loewens artikel om Tillbaka i Brasilien 'Back to Brazil' (Tillbaka i Brasilien, se del 1 i sommarupplagan av *PsittaScene 2015*), kommer du att uppmärksamma en djupt personlig version av hennes resor till ett sydamerikanskt land och till projekt som har som syfte att bevara och rädda papegojor. Vetenskap, anekdoter och vinröda amasoner kryddar hennes text och ger oss en skymt av utmaningarna att lyckosamt återintroducera hotade papegojor.

Dessutom tas i denna upplaga upp den förödande handeln med vildfångade papegojor med fokus på Indonesien och då särskilt tjatterlorin. Bilderna från den lokala befolkningens hantering av fåglarna, ibland mild och ibland oroande hård, ger oss en bild som påminner oss om de utmaningar som medföljer extrem fattigdom och bevarande av papegojor. Den leder oss till att söka lösningar.

Vi framför också en hyllning och en visuell höjdpunkt för ögonen - en av våra främsta illustratörer av det vilda under de senaste årtiondena har lämnat oss. William Coopers arv ger oss ett bestående sådant, ett som hyllar den fantastiska mångfalden i det liv som omger oss. Vi kommer att sakna honom och allt det som han fick oss att förstå om världens papegojor.

Steve Milpacher
Director of Operations

På våra omslag:

FRAMSIDAN En vinröd amason (*Amazona vinacea*) äter inhemska frukter efter att ha frisläppts, *Back to Brazil: Part 2*, page 10. Foto © Evet Loewen

BAKSIDAN En vild praktrosella (*Platycercus eximius*) njuter av en mängd blommor i ett körsbärsträd (*Prunus serrulata*) i Canberra, Australien. Foto © Julie Clark

Citat

“Norfolkparakiter som en gång fanns på Phillip Island är nu begränsade till den sista betydande skogsfläcken på Norfolk Island.”

PHILLIP ISLAND: FRAMTIDA TILFLYKTSORT FÖR NORFOLKPARAKITER

ARTIKEL OCH FOTON AV LUIS ORTIZ-CATEDRAL

”PHILLIP ISLAND ÄR EN PLATS HELT OLIK ALLA ANDRA. KULLARNA FRAMFÖR MIG ÄR I MÅNGA FÄRGER, GULT, RÖTT, BRUNT OCH SKÄRT. ALLA DESSA NYANSER FINNS HÄR. ETT MOLN RÖR SIG SAKTA OVANFÖR OSS. DET SKIFTANDE LJUSET FÖRÄNDRAR PALETTEN...”

“Luis, har du någonsin varit på en plats lik denna tidigare?” frågar Dave (Dids) Evans mig. “Nej aldrig”, ljuger jag. Men jag *har* varit på en plats lik denna många gånger under min barndom men då var det bara ett imaginärt landskap nämligen Goab, öknen med färger från en av mina favoritböcker “*Den oändliga historien*”.

PHILLIP ISLAND OCH DESS MÅNGFÄRGADE KULLAR är i hög grad verkliga. Jag skulle ha kunnat beskåda dessa kullar under mycket längre tid men Dids är redan framför mig och vandrar vidare i bestämd fart. Jag hinner ikapp honom och resten av gruppen: Cass, Abi, Kenny, Joel och Rosco, alla anställda vid Norfolk Island National Park. Liz följer med mig och hon är min kollega från Nya Zeeland. Liz och jag har bjudits in till Phillip Island för att hjälpa till med vegetationsstudier. Vi har båda leenden på våra läppar. Vi har varit här mindre än en timme och älskar redan platsen.

Ovanför våra huvuden flyger tärnor allt högre mot en bakgrund av olycksbådande moln. Det första du märker då du kommer till Phillip Island är förutom dess skönhet att det är en oväntat kärv plats. Jordlagret är på sina ställen så tunt att endast gräs och småbuskar kan växa där. Mycket av jorden har vaskats bort och de granna kullarna som finns därunder har långsamt blottats. Lokala innevånare på Norfolk Island har berättat för mig om häftiga regn som färgar vattnen runt Phillip Island röda. Ett träd och då i synnerhet Norfolk-tall växer och bär frukter, detta trots att det inte finns nog med jord under tallarna för att deras frön ska gro - livet är mångfacetterat.

En annan sak du inser då du besöker Phillip Island är att det finns mycket mer att se. Områdena med tunna jordtäcken som jag först såg förvandlas till grönskande raviner där olika växter trivs och som då kan kvarhålla jord och tillåta fler plantor att gro. Så detta är hur den framtida skogen ser ut. Den ursprungliga skogen på Phillip Island kommer tillbaka.

Ön var täckt av subtropisk vegetation för bara 200 år sedan, av Norfolk Island-tallar, Norfolk Island-palmer, trädorbunkar och olika andra träd. De första berättelserna som finns beskriver Phillip Island som en frodig plats full med unika innevånare.

Idag finns endast ca 10 % kvar av den ursprungliga skog som täckte Norfolk och dess omkringliggande öar. Skälet till detta är uppenbart. Människors kolonisering av ön orsakade som på så många andra ställen i världen dramatiska förändringar i ekosystemens diversitet och struktur, den som fanns innan människan kom. Under sent 1700-tal utgjorde Phillip Island en uppfödningplats för exotiska djur som konsumerades av nybyggarna, grisar, getter och kaniner. På några få år ödelade dessa glupska växtätare den unika vegetationen som hade tagit tusentals år att utveckla.

De vackra färgrika kullarna på Phillip Island har alltså fötts genom människors ödeläggelse av naturen. Den långa vägen till ekologisk återställning av Phillip Island påbörjades under tidigt 1900-tal när grisar och getter togs bort. Ett annat genombrott var borttagandet av kaniner 1986. Olika beskrivningar rapporterar den snabba återväxten av vegetation. Många av de arter som tidigare fanns på Norfolk Island existerar fortfarande och frön från dessa kommer att sprida sig och öka växtligheten inom allt större områden på ön.

Men Phillip Island är ingen välplanerad trädgård, den är ett ekosystem som ska återupprättas. För att få platsen tillbaka till ett ekologiskt fungerande stadium så måste de ”naturliga ingenjörerna” återvända till den ursprungliga skogen, inte bara växterna. Problemet är att den ursprungliga stammen av naturliga ingenjörer har så kraftigt reducerats att det inte finns någon rest att ta av på Norfolk Island. Norfolkkakkan (*Nestor productus*) som är en stor papegoja utrotades 1815.

Norfolkkakkan hade en formidabel näbb och spelade en viktig roll i att barka träd och gräva i träd efter larver. Deras näbbar tillät dem att knäcka många växters frön och fruktkärnor och på så sätt gynnade de andra växtarter som hade mjukare

och mindre frön som kunde gro i undervegetationen. Samma näbb måste ha varit funktionsduglig i att ta nektar från vissa blommor och har därmed möjligen gynnat korspollination. Dess överlevande släkting kakan (*Nestor meridionalis*) har denna roll i Nya Zeeländska skogar.

En annan försvunnen ingenjör var Norfolkfruktduvan (*Hemiphaga novaeseelandiae spadicea*), en fruktspridare som utrotades omkring 1900. Norfolkkanen och Norfolkfruktduvan har försvunnit och med dem de ekologiska villkor som en gång skapade skogarna på Norfolk och Phillip Islands. De är två av de många av människor utrotade arter som drabbat den ekologiska strukturen på öar i Stilla havet.

Andarna förföljer mig.

Men allt är inte förlorat. När jag skriver dessa meningar fastläggs en ambitiös plan att återställa Phillip Islands ekosystem. En av de överlevande ingenjörerna, en liten papegoja, har en viktig roll i Norfolk Islands skogsekologi och vi vill föra honom tillbaka till Phillip Island.

Om författaren

Luis Ortiz-Catedral (PhD) föddes 1977 i Guadalajara, Mexiko. Sedan 2004 har Luis studerat öfåglars biologi och bevarande, särskilt då papegojors. För närvarande leder han forskning på Nya Zeeland, Australien och på Galapagosöarna. Han är lärare vid "Institute of Natural and Mathematical Sciences", Massey University på New Zealand.

Forskningen i att stödja återväxten av Norfolkparakiten stöds av The Nature Conservancy, BirdLife Australia, Island Conservation, The Flora and Fauna Society of Norfolk Island, Norfolk Island National Park Service, The Mohamed bin Zayed Species Conservation Fund, The World Parrot Trust, The Parrot Society of the UK, Foundation for Parks and Wildlife Australia, The Parrot Society of Australia, WildMob och Massey University.

Se Luis Ortiz-Catedral's artikel '*Hope is the Thing with Green Feathers: Tasman Parakeet*' i *PsittaScene*, vårnumret 2014. (Hoppet är det där med **gröna** fjädrar)

Del 2, TILLBAKA I BRASILIEN:

BERÄTTELSE OM BEVARANDE I SYDAMERIKA

ARTIKEL OCH FOTON © EVET LOEWEN

I del 1 av Tillbaka i Brasilien 'Back To Brazil' (PsittaScene sommarnumret 2015) så berättar WPT-supportern Evet Loewen om sin resa till landet där hon tillbringade sin barndom. Där träffade hon Dr. André Saidenberg, WPTs Brasilienchef, och tillsammans reste de till Ilhabela där frisläppningsområdet Cambaquara (ett räddnings- och rehabiliteringscentrum) ligger.

Här i del 2 reser hon till Lynington Foundation och det är där vi tar upp berättelsen...

3:E OCH 4:E MARS - NEDRÄKNING INFÖR FRISLÄPPNING

Som jag generellt har förstått det av fältbiologer jag har arbetat med så är en "soft release" en frisläppning där djuren har möjlighet att lära känna den omgivande miljön och identifiera säkra platser. Och i sin rätta miljö, där dieten är

baserad på det som finns i omgivningen, undviks hälsoproblem. De får möjlighet att flyga och bli så starka som möjligt. De har valet att med en gång ge sig ut i det fria eller kan komma tillbaka till frisläppningsplatsen för utfodring och säkerhet så länge behovet finns.

Detta tillvägagångssätt att återföra fåglar till det fria användes under rehabiliteringen av pilgrimsfalkar i USA. Jag har sett "soft release" av ungar och det har fungerat perfekt.

Denna grupp med vinröda amasoner (*Amazona vinacea*) togs vad jag förstår av personer som fångat eller tagit hand om dem som ungar och därefter fött upp dem i fångenskap. Medan jag fotograferade dem flög en av dem till min axel. André gillade det inte och sade till mig att mota bort fågeln. Naturligtvis var jag lite förtjust över att fågeln kom till mig för det var säkerligen den enda gången då jag kunde komma i fysisk kontakt med en. Men detta är fågelhållarsidan av mig. André vill att de ska vara helt vilda och totalt fria.

Denna grupp med vinröda amasoner har varit i kontakt med människor längre tid än en biolog önskar. Så processen att träna dem för att åter bli så vilda som möjligt var besvärlig. Men de vilda instinkterna finns fortfarande där. Hur skulle det annars kunna finnas vilda papegojor i San Francisco, San Diego, Florida och många andra platser om den instinkten inte fanns.

Människor liksom papegojor är uppenbarligen intelligenta. De listar ut saker. Med lite hjälp kan de anpassa sig till det fria igen. De kommer bara att överleva som art om människorna tillåter dem att vara i ett säkert territorium, och att sedan i stort sett låta området vara ifred.

Så för att förbereda denna grupp med vinröda amasoner för frisläppning hade det konstruerats en stor och hög flygvoljär. Den var byggd runt ett träd så palmfrukter kunde hängas från trädets grenar för att lära fåglarna vad som kan ätas och var de kan finna frukterna.

Det var lätt för fåglarna att lära känna området omkring voljären och de kunde se den från närliggande bergssluttningar och de kunde återvända närsomhelst för mat och säkerhet. Ett starkt nät höll fåglarna kvar i voljären och stängde även ut andra djur under den tid de acklimatiserade sig till den nya omgivningen.

Jag hade möjlighet att bara sitta i flygvoljären och observera fåglarna flyga, bråka, äta och klättra över grenar och andra saker som placerats därinne. Det var uppenbart för mig varför människor gillar denna art. De är väldigt charmiga och vackra med det nästan mörkt lila på sina bröst och det röda på näbbarna. Och så har de en frågvis papegojas klara och nyfikna blick.

Jag tittade på fåglarna och jag tittade på André som samlade inhemsk frukt och placerade bromeliads (från familjen ananasväxter) i vattenskalarna för att förknippa plantorna med platser med vatten. Allt var på väg att falla på plats. För mig började allt att verka riktigt ur biologisk synpunkt. Frisläppningsdagen var torsdagen den 5:e mars. Exakt klockan sju på morgonen. Jag var där.

DEN 5:E MARS - FRISLÄPPNINGSDAGEN

Jag kom i tid. Carlos, en av de Lymington-anställda, höll redan på att ta ner och rulla ihop nätet så det skulle skapa en barriär, ungefär 1,5 m hög, för att hålla rovdjur borta i så stor utsträckning som möjligt. André, Bill och Linda var såklart där för att titta. När nätet väl var nere var det bara att vänta.

Ett par timmar passerade. Några av fåglarna tittade och funderade över situationen. Barriären till frihet som hade stoppat dem, troligtvis hela deras liv, var borta. De kunde välja att stanna eller ge sig av.

Bill och Linda höll huvudet kallt i denna stund och återgick till sina dagliga aktiviteter. Men jag hade kommit för att se frisläppningen och ville se fåglarna flyga.

Till slut bestämde sig en fågel för att flyga och sätta sig överst på metallvoljären, den voljär där fåglarna tillbringade sin tid när de inte var i flygvoljären. Detta överraskade mig totalt och fick mitt hjärta att börja bulta.

Sedan bestämde sig en annan fågel för att utforska övre delen av dörren till flygvoljären. Sedan bestämde en tredje sig för att sätta sig på nätet till staketet som Carlos hade tillverkat. Den fågeln poserade för mig och var väldigt nonchalant.

När klockan närmade sig tolv på dagen började det bli riktigt varmt och jag började bli uttorkad. Så jag ursäktade mig för att dricka och komma iväg från solen en stund. André däremot stannade kvar hela tiden. Tiden tickade iväg. Fåglarna lämnade inte platsen. Jag tror de väntade på att få mat.

Sedan tog fyra av dem samtidigt fart mot skyn. Det skedde blixtnabbt. Två av dem flög till några närliggande träd. Två andra verkade ta motsatt riktning till ett tätt skogsområde. Den kvarvarande fågeln i voljären förde mycket oväsen som bara papegojor kan och ropade till sina flockmedlemmar som den trodde kunde vara i fara. Det var första gången jag hörde intensiva och höga vinröda amasonrop.

Tre av dem var utmärkta flygare och den fjärde verkade kunna bli det med lite träning. Medan solen gick ner blev jag mer och mer förväntansfull.

Det var enligt planen att de var ute och flög men skulle de inte komma tillbaka över natten? Var det inte det som var meningen? Jag kände mig som ett nervvrak. Jag önskade att alla fåglar skulle komma tillbaka och stanna i voljären över natten men de samarbetade inte. Men de hade ju inte försvunnit för gott -- de var fortfarande nära voljären.

Jag har tyvärr själv haft papegojor som försvunnit när de rymt hemifrån och rädslan för att något negativt ska hända finns kvar. André var däremot lugn. Vid ett tillfälle tittade han på en som flög uppe i luften. Jag klättrade uppför bergsslutningen och såg den mörknade skyn och jag måste ha haft ett bekymmersamt uttryck. André sa det är OK, det är OK. Han har ju bara roligt! Jag sa till mig själv att jag var löjlig och det måste vara roligt att äntligen få flyga, verkligen flyga och göra det denna papegoja var född att göra. Fågeln satte sig sedan i ett träd där jag lyckades att ta ett foto av den. Hans nackfjädrar var resta och han såg mycket tuff ut där i skymningen.

När det stod klart att de fyra skulle bli kvar ute i det fria och i träden över natten och resten runt voljären bestämde jag mig för att avsluta dagen.

När jag träffade Bill och Linda var de mycket nöjda med dagen. André rapporterade att gruppen mådde bra och några klarade sig så pass bra på egen hand i det fria att de inte längre behövde eller önskade att komma tillbaka till sitt tidigare "hem" för att äta.

Vi hade en snabb middag och sedan var det dags för André att köra mig till ett hotell vid Garulhos flygplats där jag skulle stanna tills nästa dag då jag skulle flyga

till Rio och hälsa på Mary och hennes brasilianska släktingar. Det blev en lång dag för André och jag var mycket tacksam för hans fortsatta försök att guida mig runt centrumet och demonstrera dess arbete. Det var som min vän Mary sade om sin tid som volontär vid Lymington, en riktig omvälvande upplevelse. Jag skulle utan tvekan göra om det igen och då försöka vara mer hjälpsam på plats. Och även förbättra min rostiga portugisiska.

Det är värt att sponsra en frisläppningsflygvoljär varthelst det behövs. Jag rekommenderar det starkt både som givare och naturvårdare.

Bildtexter:

(vänster) Dr. André Saidenberg arbetar i en av voljärerna
(överst till höger) Frisläppningsvoljärerna vid Lymington
(infälld höger) En vinröd amazon tar bestämda steg mot friheten
(motsatt sida) Frihet!
(överst till höger) Att balansera på en plattform med föda
(vänster - överst och nederst) Måltid på lokal föda
(långt uppe till höger) Upp, upp och iväg!

Om författaren:

Evet Loewen är advokat som praktiserade kommunal juridik under 30 år i San Jose, Kalifornien. Hennes yrkeserfarenhet omfattade ett brett spektrum av områden inklusive miljöfrågor. Evet blev 2005 medlem i World Parrot Trust på livstid och 2011 blev hon juridikrådgivare åt WPT som volontär. Under senare år har hennes engagemang i WPTs bevarandearbete inkluderat frisläppandet av papegojor i det vilda med fokus på projekt i Brasilien, Bolivia och på Bonaire.

Hyllning till en mästare i att måla fåglar

WILLIAM T. COOPER, (1934-2015)

JAG HÖRDE FÖR NÅGRA ÅR SEDAN VID EN UTSTÄLLNING AV NATURMÅLNINGAR en konversation mellan två besökare då de stod vid en målning av fikonpapegojor med konstnärens namn gömd under ramen. Konversationen var följande:

“Åh, det är en Cooper-målning.”

“Hur kan du veta det?”

“Titta på den mossbelupna grenen, frukterna och de insektsbitna löven. Ingen annan målar bladverk på detta fantastiska sätt!”

Jag minns denna händelse för att lyfta den minutiösa uppmärksamhet för detaljer som var det omiskännliga kännetecknet för naturmålningar av William (Bill) Cooper. Han var en erfaren fältobservatör med öga för detaljer, ett arv av hans livslånga kärlek till den australiska naturen och den erfarenheten överfördes med expertis till hans konst. Jag har varit privilegierad att uppskatta hans nära vänskap och fruktsamma arbetsgemenskap i mer än 40 år och kan säga att detta kompanjonskap baserades på ömsesidig respekt.

Bill var en fulländad professionell mästareartist med kvaliteter som manifesteras i hans underbara naturmålningar och särskilt då av fåglar. Läsare av *PsittaScene* bör vara särskilt bekanta med hans målningar av papegojor för det är med papegojor han främst förknippas. Han tyckte verkligen om att måla papegojor och särskilt då de australiska sotkakaduorna med vilka han kände stark samhörighet.

Kort innan hans bortgång så berättade Bill för mig att han kunde se tillbaka på ett bra liv eftersom han kunde göra vad han älskade mest. Han var särskilt tillfredsställd av målningarna i *Parrots of the World*, vår första bok och som finns i Australian National Librarys samling och han skulle säkert vara nöjd att veta att alla målningar från *Pigeons and Doves in Australia*, vår sista bok, har förvärvats av State Library of New South Wales (the Mitchell Library). Dessa institutionella förvärv visar uppskattningen av hans målningar i Australien och på andra håll.

Vårt kompanjonskap har nått sitt slut och allt jag nu kan säga är - Tack Bill!

Joseph M Forshaw

Research Associate, Department Of Ornithology, Australian Museum
Corresponding Fellow, American Ornithologists Union

EN FÖRBISEDD HOTSPOT FÖR HANDEL MED PAPEGOJOR Norra Moluckerna, Indonesien

H. Eden W. Cottee-Jones och John C. Mittermeier

Pak La Gode är jordbrukare på den avlägsna ön Obi i Indonesiens Norra Moluckerna. Han odlar och säljer en rad olika grödor, från kakao till ris, äger flertalet kor och skördar kryddnejlikor från en liten plantering på en bergssluttning. Han bor med sin fru och fem barn i ett enkelt hus med plåttak och en öppen brunn som vattenförsörjning. Han är en vänlig och generös man, som får både folkgunst och respekt från resten av sin by.

Han är också en mycket skicklig jägare, och för att dryga ut inkomsten så beger han sig en gång i månaden djupt in i skogen och upp på ett av de högsta bergen på ön. Det tar flera dagar att klättra uppför berget och allt han tar med sig är en liten hängmatta, lite torkad fisk, och en papegoja.

Pak La Gode är, som så många andra jordbrukare i Norra Moluckerna, tjuvjägare. Han använder sin husdjurspapegoja, en tjatterlori, som lockbete och kan fånga hela flockar av vilda loripapegojor som är klara att säljas vid återkomsten till byn. Men medan han som ung man kunde fånga papegojor i skogen kring gården måste han nu bege sig längre och längre bort i jakten på sitt byte.

Papegojor, erkänner han, blir allt svårare att hitta.

Norra Moluckerna är en förbisedd ögrupp med rik biologisk mångfald, belägen mellan Sulawesi och Nya Guinea i östra Indonesien. Öarna blev kända bland 1700-talseuropéerna som en källa av värdefulla kryddor, specifikt kryddnejlika och muskot, och sedan igen under 1800-talet för sin roll som Alfred Russel Wallaces inspiration till hans evolutionsteori. Idag är de tillhåll för många inhemska växter och djur, och papegojor är ingen undantag.

Fleratalet arter är begränsade till dessa öar, inklusive albakakadua (*Cacatua Alba*), tjatterlori (*Lorius garrulus*) och violetthalsad lori (*Eos squamata*). Ädelpapegojan (*Eclectus roratus*), som är mer vida spridd, finns också på de skogsbeklädda öarna och kan ofta ses i skymningen flygande över skogarna i par.

Alla dessa arter är mål för papegojhandeln och är listade på CITES Appendix II, vilket förbjuder internationell handel utan tillstånd. Under indonesisk lag krävs även tillstånd för att handla med dessa arter inom landet, och eftersom inget tillstånd har utfärdats sedan 1992 är denna handel olaglig.

Trots denna lagstiftning är både inhemsk och internationell papegojhandel vanlig i Norra Moluckerna, även om det finns lite information om hur många papegojor som fångas i det vilda varje år.

PAPEGOJFÅNGST I NORRA MOLUCKERNA

Den vanligaste metoden där för att fånga papegojor är att använda grenar som har täckts av kladdigt lim från brödfruktträd och sedan locka de vilda papegojorna med en redan fångad individ som lockbete. Efter att de infångade papegojorna har tagits bort från grenarna viras de in i löv för att underlätta transporten ut ur skogen. Väl hemma i tjuvjägarens hem badas fåglarna i fotogen för att få bort limmet.

Papegojorna säljs antingen till lågt pris till bybor i tjuvjägarens by (IDR 100,000/US \$10 för en tjatterlori) eller för mycket högre priser till internationella handlare i utlandet (IDR 500,000/US\$50 för en tjatterlori).

Innan de fraktas ut hålls fåglarna i små burar; man har sett upp till 14 i samma behållare. Burarna fraktas ut från kusten i små båtar som möter de stora internationella handelsfartygen - både den finansiella transaktionen och överlämnandet av papegojor sker till havs.

Det finns också rapporter om att soldater och gruvarbetare, som ofta arbetar på olika öar runt om Indonesien, köper papegojor och tar hem dem till sin hemö i avsågade vattenflaskor och plasttuber. De papegojorna behålls antingen som husdjur eller ges bort som gåvor. I de fallen är det oklart hur dödsantalet ser ut vid varje del i processen av infångande och frakt, eller hur den ser ut övergripande.

TJATTERLORIPAPEGOJOR

Tjatterlorin är under synnerligen högt fångstryck. Det är en mycket populär burfågel i Indonesien, men har fångats i så stor mängd i vissa områden att den har försvunnit, och därför listats som sårbar på IUCN Red List. Statusen som sårbar gavs under antagandet att 5000 tjatterloris fångas per år i hela dess utbredningsområde.

Ny forskning av Oxfords och Indonesiens universitet har dock gjort en försiktig beräkning och uppskattar att 6000 tjatterloris fångas per år enbart på ön Obi (Cottee-Jones et al. 2014). Även om den vilda populationen av tjatterloris är okänd, om den fångas i samma omfattning även på andra öar så kan den vara betydligt mer hotad än vad man tidigare trott.

Dessutom har man hittat tre underarter av tjatterlori på öarna i Norra Moluckerna, inklusive en utmärkande guldmantlad art på öarna Obi och Bacan (L. g. flavopalliatius). Varje underart är otvivelaktigt utrotningshotad om man ser dessa unika underarter som separata enheter. Det verkar som att vi genom att inte låtsas om omfattningen av fågelhandeln i denna region därmed ignorerar den svåra situationen för några av sydöstra Asiens vackraste fåglar.

BEVARANDE AV TJATTERLORIERN

Tre åtgärder behövs för att försäkra att vi inte blint tillåter tjatterlorins utrotning under de närmaste årtionden. Först behöver vi få en idé om storleken på den vilda populationen: en ensam forskare beräknade den senaste uppskattningen år 1992. Även om storleken och den oländiga terrängen på öarna i Norra Moluckerna utgör en utmaning, så finns det flera indonesiska organisationer som säkerligen skulle klara denna uppgift. Det finns ett trängande behov av en baslinje-uppskattning av populationen för att vi ska kunna bedöma hur snabbt tjatterlorin minskar och omfattande undersökningar skulle också indikera de platser som utgör de mest lovande fästena för att bevara arten.

För det andra bör både IUCN och CITES omvärdera tjatterlorins status, även om det är mycket osannolikt att regleringsförändringar i sig skulle vara effektiva, speciellt med tanke på det begränsade upprätthållandet av lag och ordning i Norra Moluckerna. Det vore försvarligt att uppgradera arten till utrotningshotad samt flytta arten till Appendix I-listan, baserat på vår nya forskning om tjuvjakten i Norra Moluckerna. Dessa steg skulle kunna öka profilen på loripapegojans belägenhet skapa rätt regelverk för att ta itu med denna förbisedda bevarandesituation.

Till sist vore det även värt att undersöka mildare billiga lösningar som skulle kunna visa sig effektiva i den här regionen. Papegojtjuvjakten är inte jämnt spridd över Norra Moluckerna, utan jakten är koncentrerad i vissa byar som ofta har bra färjeförbindelser för att underlätta export. Även om tjatterlorierna troligtvis inte kommer överleva i skogarna runt dessa byar är de fortfarande hyfsat vanliga i områden där de inte fångas - till exempel där mark upplåtits till skogsavverkning där då jaktförbuden upprätthålls av avverkningsföretagen. En potentiell metod, som visserligen behöver testas rent praktiskt, vore att arbeta med lokala jägare för att utse frizoner där inga fåglar får tas.

Genom att samarbeta med de relativt få tjuvjägarna som är aktiva i Norra Moluckerna kan det vara möjligt att etablera en handfull frizoner på varje ö. Dessa zoner skulle hysa ursprungspopulationer av tjatterloris och skydda artens överlevnad inom dessa områden samtidigt som det finns tillräckligt med tjatterloripapegojor utanför zonerna som jägarna kan fånga.

Det är värt att betänka att papegoj fångsten mycket sällan är den huvudsakliga källan till inkomst för jägarna i Norra Moluckerna. Under förutsättning att jägare som Pak La Gode har en ledande roll i gränsdragningen av frizonerna kan denna självreglerings-strategi leda till kraftfulla bevaranderesultat.

Referenser:

Cottee-Jones, H. E. W., Mittermeier, J. C., Purba, E. C., Ashuri, N. M., & Hesdianti, E. (2014) An assessment of the parrot trade on Obi Island (North Moluccas) reveals heavy exploitation of the Vulnerable Chattering Lory *Lorius garrulus*. *Kukila* 18(1): 1–9.

Bildtexter:

En papegojtjuvjägare återvänder från en lyckosam tur på ön Obi, Indonesien.

En papegojtjuvjägare med en nyligen infångad tjatterlori på ön Obi, Indonesien.

En ung pojke med sin husdjurspapegoja, en violetthalsad lori (*Eos squamata*), i byn Kampon Buton, Obi, Indonesien.

Den uppseendeväckande guldmantlade tjatterlorin (*Lorius garrulous flavopalliatus*) i en handlares hus på ön Obi, Indonesien.

Tjatterlori

Lorius garrulous

IUCN Red List: sårbar

CITES-listning: Appendix II

Tjatterlorin finns på flera öar i Norra Moluckerna, Indonesien. Världspopulationen för denna art är för nuvarande okänd och under minskning pga den vilda fågelhandeln och boplatsförlust pga avverkning.

Visste du att?

Upp till 70% av en lori eller lorikits dag spenderas på fodersök. Dessa fåglar flyger upp till 48 kilometer per dag för att leta föda.

Om författarna

Eden Cottee-Jones är en besökslektor vid Oxfords universitet, där han nyligen avslutade sin doktorexamen i bevarande av tropiska fåglar.

John Mittermeier är doktorand vid Oxfords universitet, där han har tillbringat tre fältsäsonger med att studera fåglar i östra Indonesien.

School of Geography and
the Environment, Oxford University Centre for the Environment, University of
Oxford, South Parks Road, Oxford, OX1 3QY, UK

PARROTS.ORG HAR UTVECKLATS!

Vi är mycket glada att kungöra lanseringen av vår nya hemsida! Det är en fräsch design som fortfarande har alla era favoritinslag, presenterade i ett tilltalande, aktuellt och mer lättnavigerat format.

ABOUT ('OM')

Här hittar du allt du någonsin önskat veta om World Parrot Trust. Ta del av personalprofiler, projektrapporter och detaljerad information om våra ståndpunkter om vilka vi är, varför vi räddar papegojor och hur vi arbetar. Ta en titt på Programs & Projects-delen ('program och projekt'), där du får en utförlig genomgång om WPTs projekt under det senaste kvartårshundradet, och en interaktiv karta med alla projektområden.

LEARN ('LÄR DIG')

Välj från dussintalet ljudpodcasts med ledande experter och besök vår Ask an Expert, fråga en expert-sektion där medlemmar kan ställa frågor till specialister. Sök i uppslagsverket och referensbiblioteket där du kan hitta allt du någonsin velat veta om papegojor.

TAKE ACTION ('GÖR NÅGOT')

Använd dig av ett flertal unika och enkla sätt att stödja papegojbevarande, från våra aktiva kampanjer till ekoturismmöjligheter och mer. Hitta sätt att göra små ändringar i din livsstil idag för att ha ett positivt inflytande på världens papegojor imorgon.

NEWS & MULTIMEDIA ('NYHETER OCH MULTIMEDIA')

Välj från hundratal roliga nedladdningar inklusive bakgrundsbilder, skärmläckare och ringsignaler med papegojläten - vi kan slå vad om att du får svårt att välja ut just en! Hitta tidigare utgåvor av tidningen PsittaScene och vårt nyhetsbrev FlockTalk och läs de senaste uppdateringarna från dina favoritpapegojbloggare.

Det är fortfarande samma fantastiska resurskälla för allt papegojrelaterat, men med en renare och mer iögonfallande layout som fungerar för alla - allt för att

bättre kunna se dessa fantastiska fåglar! Så ta din telefon, surfplatta eller dator och ta dig en titt. Vi hoppas du kommer älska det lika mycket som vi gör!

Kom och kolla på - www.parrots.org

PAPEGOJKALENDERN 2016 - TILL SALU NU

Njut av 12 månader av fantastiska papegojfoton! Intäkterna av försäljningen går till bevarande av papegojor.

parrots.org/calendar

PsittaNyheter

PERSONALUPPDATERINGAR

WPTs personalanställningar - möt våra nya gruppmedlemmar

Sam Williams, Ph.D.

Director of Special Programs

Sams kärlek till papegojor ledde till den lyckosamma möjligheten att få tillbringa två månader tillsammans med Mauritius Wildlife Foundation och de vilda mauritiusparakiterna, där han lärde sig mycket av Carl Jones och de andra naturvårdarna som arbetar med de vilda parakiterna. Senare var Sam i Brasilien och observerade indigoaror och efter det fick han stöd från World Parrot Trust för att forska om de gulskuldrade amazonerna i Bonaire. Efter att ha avslutat sina doktorandstudier startade Sam Echo, en organisation till förmån för den gulskuldrade amazonen. År 2015 blev Sam WPTs direktör för specialprogram, där han kommer fokusera på projekt som för vidare WPTs bevarande- och välfärdsmål i Centralamerika och Karibien, med extra betoning på Costa Rica och Bonaire.

Richard Switzer, M.Sc.

Aviculture and Species Restoration Specialist and Zoo Liaison

Rich är en ny rekryt till World Parrot Trust under 2015. Han har en bakgrund i både avikultur och bevarandebiologi och specialiserar sig i tillämpningen av praktisk fågelskötsel som nyckelkomponenter i fågelåterhättningsprogrammen. Hans tidigare arbete med papegojor inkluderar Rimatra Lorikeet Translocation Team och fågelintendent vid Al Wabra Wildlife Preservation i Qatar. Rich är WPTs nye avikultur- och artåterhättningspecialist samt zoo-sambandskontakt, och kommer arbeta nära tillsammans med personal och medhjälpare världen över för att bättre kunna biträda WPTs program mål inom papegojbevarande och välfärd.

Richard Kooistra

Technical Assistance Provider

Richard har en bakgrund inom IT med betoning på internetutveckling. Han upptäckte sin kärlek till papegojor när han och hans fru Michelle - som också arbetar för WPT - började dela sina liv med ett par nymfparakiter ett flertal år sedan. Han har varit en trogen volontär med World Parrot Trust i många år, med början år 2007 när han hjälpte till att bygga upp en ny nätnärvaro för WPT. Han har

vänligt nog erbjudit sina tekniska kunskaper för många andra projekt genom åren. Richard blev officiell medlem i WPT-flocken som anställd personal under 2015 och kickstartade sin nya anställning med lanseringen av den nya parrots.org-hemsidan (se sidorna 22-23), och kom därmed tillbaka till grunden i hans involvering i WPT.

Nyheter

LAND HAR INKÖPTS FÖR ATT HJÄLPA DEN ORANGEBUKADE PARAKITEN

Miljö- och bevarandeminister Ian Hunter tillkännagav att regeringen i södra Australien har köpt 40 hektar land för att hjälpa till att skydda den kritiskt hotade orangebukade parakitens habitat (*Neophema chrysogaster*). De två ägorna ligger på den nedre sydöstra kusten, dit man vet att fåglarna migrerar, och utvidgar habitatet till 50 kilometer.

Minister Hunter sa, "Det är mycket viktigt att vi kan lägga samman dessa områden av skyddade reservat så att vi faktiskt utökar utbredningsområdet och utökar dess förmåga att producera ungar i det vilda." Ministern sa också att ett flertal bevarande- och parkorganisationer bistod inköpet av land.

Läs mer online: tinyurl.com/obp-land

LÅNGNÄBBADE SOTKAKADUOR HAR FÖRSETTS MED SOLCELLSDRIVNA GPS-SPÅRARE INNAN DE SLÄPPTS TILLBAKA TILL DET VILDA

Forskare vid Murdoch University och Department of Parks and Wildlife kommer spåra nio rehabiliterade långnäbbade sotkakaduors (*Zanda baudinii*) rörelser i den sydvästra regionen av Western Australia. Murdoch University-professorn Kris Warren sa, "Vi kommer kunna se när de flyger, var de äter, om de slår sig ner för att sova, och dessa mycket specifika och detaljerade data är något som saknats i tidigare studier".

Förhoppningen är att kunna spåra dessa fåglar över ett år och längre för att samla information om artens behov för häckning och viktiga matplatser. Programmet finansieras av Department of Housing och WWF Australia, samt Parks and Wildlife, Perth Zoo, University of Amsterdam och Kaarakin Black Cockatoo Research Centre.

Läs mer online: tinyurl.com/baudingps

7TH ANNUAL PARROT LOVER'S CRUISE

Den 7:e årliga papegojälskarkryssningen

25:e oktober - 1:a november 2015

Västra Karibien

Anlöpningshamnar: New Orleans, Montego Bay, George Town och Cozumel

Gästtalare: Djurtränaren och beteende- och berikningsspecialisten **Lara Joseph**, samt **Joanna Eckles** från Audubon, Minnesota.

Boka din plats idag!

carolstravelttime@gmail.com

1-570-470-5006

Händelser

PAPEGOJÄLSKARKRYSSNINGEN 2015

Västra Karibien 25:e oktober - 1:a november 2015

Avgår från New Orleans och anlöper hamnar i bla Montego Bay, George Town och Cozumel under denna spektakulära kryssning! Plus, detta års inbjudna talare är djurtränaren och beteende- och berikningsspecialisten Lara Joseph, från The Animal Behaviour Center. Även med i år är Joanna Eckles från Audubon, Minnesota, som kommer prata om World Parrot Trusts nuvarande projekt samt andra grupperns projekt världen över.

Boka din plats idag! parrotloverscruise.com

KAARAKIN BLACK COCKATOO CONSERVATION CENTRE - LETAR VOLONTÄRER

Kaarakin är ett välgörenhetsorganisation inriktad på bevarande i Western Australia med fokus på att rädda de svarta kakaduorna, och de behöver mer hjälp. Om du bor i området kring Perth och har erfarenhet i klinisk fågelskötsel behöver centret din hjälp. Volontärer på kliniken måste förbinda sig till regelbundna 4-timmarspass (eller mer om så önskas) på samma dag varje vecka.

Lär dig mer: kaarakin@kaarakin.com blackcockatoorecovery.com

Möjligheter

BELIZE BIRD RESCUE

Vill du få chansen att arbeta med fåglar i Belize?

Belize Bird Rescue letar efter praktikanter och volontärer som brinner för djurliv och naturvård och vill använda sina kunskaper till att hjälpa till att återföra vilda fåglar dit de hör hemma. Belize Bird Rescue är en välgörenhetsorganisation som har ett centrum för rehabilitering och återsläpp för de inhemska fåglarna i Belize. Kontakta dem för att få veta mer och se vad du kan göra för att hjälpa fåglarna flyga fritt:

belizebirdrescue@gmail.com belizebirdrescue.com

ECHO OCH ARAPROJEKTET

WPTs partners Echo or araprojektet (Ara project) arbetar med viktiga projekt för papegojor och de är alltid i behov av fler volontärer! Om du har tid att hjälpa till, ta dig en titt på de nuvarande möjligheterna genom att följa länkarna nedan och se om du har vad som krävs.

Volontärbeta hos Echo: eachobonaire.org/volunteer

Volontärbeta hos Ara Project: thearaproject.org

Rättelsenotis

ORANGEBUKAD PARAKIT - UTELÄMNING

I artikeln 'Orangebukad parakit - Att söka efter svar' ('Orange-bellied Parrot: Searching for Answers', PsittaScene våren 2015) råkade vi utesluta ett viktigt uppfödningsscenter från listan: Moonlit Sanctuary är den enda institution som föder upp dessa fåglar som ligger *inom* den orangebukade parakitens område. Enheten kommer snart släppa ut fåglar födda i fångenskap till den vilda populationen.

Besök hemsidan på: moonlitsanctuary.co.au

Få tillgång till tidigare utgåvor på: psittascene.org